

— (5) să oblige pârâtele la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv întemeiat pe dreptul reclamantei la despăgubiri din partea Uniunii Europene în temeiul articolului 268 și al articolului 340 al doilea paragraf TFUE ca urmare a încălcării de către Tribunal a dreptului său la un proces într-un termen rezonabil, care rezultă din articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și din articolul 6 alineatul (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Lipsa pronunțării într-un termen rezonabil a determinat trei tipuri de prejudicii pentru reclamantă între 12 februarie 2010 și 27 septembrie 2012: (1) costuri crescute legate de o garanție bancară pentru cuantumul amenzii pe care reclamanta nu a plătit-o imediat Comisiei ca urmare a adoptării Deciziei C (2007)5791 final din 28 noiembrie 2007 în cazul COMP/39165 – Sticlă plată, (2) costuri de oportunitate, deoarece dobânzile reduse primite la valoarea amenzii restituite cu întârziere reclamantei în urma deciziei Curții de Justiție din 2014 sunt mult inferioare profitului pe care l-ar fi putut obține reclamanta dacă, în loc să plătească această sumă Comisiei în 2008, ar fi investit-o în afacerea sa, (3) prejudiciul moral ca urmare a deciziei prin care s-a impus în mod eronat cea mai mare amendă reclamantei în noiembrie 2007 și ca urmare a faptului că Tribunalul nu s-a pronunțat într-un termen rezonabil, aspecte remediate cu întârziere de Curtea de Justiție în noiembrie 2014.
2. Al doilea motiv întemeiat pe faptul că reclamanta are dreptul la daune-interese din partea Uniunii Europene în temeiul articolului 268 și al articolului 340 al doilea paragraf TFUE deoarece Comisia Europeană și Tribunalul au încălcat vădit principiul egalității de tratament și au discriminat reclamanta. Decizia C (2007)5791 final din 28 noiembrie 2007 în cazul COMP/39165 – Sticlă plată a exclus în mod nejustificat vânzările interne atunci când s-au calculat amenzile aplicate celorlalți destinatari ai deciziei și nu a rectificat discriminarea ulterioară a reclamantei, care, în calitate de producător neintegrat, nu avea vânzări interne. Tribunalul a agravat eroarea Comisiei, validând excluderea acestor vânzări interne efectuată prin decizie. Această eroare a fost corectată de Curtea de Justiție abia în noiembrie 2014, atunci când a redus amenda din decizie cu 44,4 milioane EUR. Totuși, această reducere nu a compensat prejudiciile suferite de reclamantă între noiembrie 2007 și noiembrie 2014, determinate de faptul că a primit o amendă majorată nejustificat, ceea ce a sugerat că are o răspundere specială pentru cartelul sticlă plată și de asemenea a condus la costuri financiare suplimentare. Acțiunea nejustificată a Comisiei și a Tribunalului a determinat aceleași trei tipuri de pierderi ale reclamantei precum cele subliniate la primul motiv, dar pentru perioada mai îndelungată dintre noiembrie 2007 și noiembrie 2014.

Recurs introdus la 26 noiembrie 2015 de Patrick Wanègue împotriva Ordonanței din 15 septembrie 2015 a Tribunalului Funcției Publice în cauza F-21/15 P, Wanègue/Comitetul Regiunilor

(Cauza T-682/15 P)

(2016/C 059/27)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurrent: Patrick Wanègue (Dilbeek, Belgique) (reprezentant: M. A. Lucas, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comitetul Regiunilor al Uniunii Europene

Concluziile

Recurentul solicită Tribunalului:

- anularea Ordonanței din 15 septembrie 2015 în cauza F-21/15 prin care Tribunalul Funcției Publice (Camera a doua) a respins, în parte, ca vădit nefondat și, în parte, ca vădit inadmisibilă acțiunea formulată la 5 februarie 2015 de recurent împotriva Comitetului Regiunilor;
- soluționarea acțiunii și admiterea concluziilor formulate în cererea introductivă;
- obligarea Comitetului Regiunilor la plata cheltuielilor de judecată efectuate în fața celor două instanțe.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă cinci motive.

1. Primul motiv întemeiat pe încălcarea articolului 51 alineatul (1) și a articolului 53 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice (TFP), precum și a principiului egalității între părțile la procedură, în măsura în care termenul de două luni prevăzut pentru depunerea memoriului în apărare, prelungit cu termenul pentru considerente de distanță de 10 zile, a fost calculat de la primirea notificării privind regularizarea cererii introductive, iar nu de la primirea notificării cererii introductive, astfel încât memoriul în apărare al Comitetului Regiunilor a fost depus la dosarul cauzei după termen, și în măsura în care Tribunalul s-a întemeiat pe acest memoriu pentru a respinge acțiunea pe cale de ordonanță în temeiul articolului 81 din Regulamentul de procedură, și în măsura în care recurentul a fost lipsit de posibilitatea de a solicita pronunțarea unei hotărâri într-o cauză judecată în lipsă în temeiul articolului 121 din regulamentul de procedură.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului interpretării dispozițiilor de drept al Uniunii, ținând seama de contextul lor, și a obligației de motivare, întrucât, la punctele 64-70 din ordonanță, Tribunalul a interpretat articolul 56 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene fără a lua în considerare nici articolul 55 din acesta, nici deciziile adoptate de Comitetul Regiunilor în acest temei, și nu a răspuns la argumentele reclamantului întemeiate pe aceste dispoziții, și a comis erori de drept, întrucât nu a respectat domeniul de aplicare și obiectivul articolelor 55 și 56 din statut și al articolului 3 din anexa VI la acesta, precum și al articolelor 2 și 4 din Decizia nr. 048/03 privind modalitățile de acordare a indemnizațiilor forfetare pentru orele suplimentare efectuate de anumiți funcționari din categoriile C și D care sunt obligați să efectueze în mod constant ore suplimentare (denumită în continuare, „Decizia nr. 48/03”).
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor interpretării dispozițiilor statutare în conformitate cu Carta europeană a drepturilor fundamentale și a articolului 31 din cartă în conformitate cu Decizia nr. 48/03, precum și a obligației de motivare a hotărârilor și a încrederii de care se bucură actele de procedură, întrucât, la punctele 71-74 din ordonanță, TFP nu a ținut seama de articolul 6 din Decizia nr. 48/03 la interpretarea articolului 31 alineatul (2) din cartă, nu a răspuns corespunzător cerințelor legale la argumentația pe care recurentul a formulat-o pe baza acestor dispoziții și nu a respectat obiectul și cauza acțiunii sale.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea încrederii de care se bucură actele de procedură și a principiului examinării acțiunii în funcție de elementele existente la adoptarea actului atacat, în măsura în care TFP a considerat, la punctul 77 din ordonanță, că recurentul și-a bazat argumentația întemeiată pe principiul egalității de tratament pe consecințele deciziei în litigiu și a respins-o în orice caz pe baza acestor consecințe, precum și încălcarea obligației de motivare, a principiului interpretării dispozițiilor statutare în conformitate cu principiul egalității și a acestui din urmă principiu, în măsura în care Tribunalul, la punctele 78-80 din ordonanță, nu a răspuns la argumentația sa corespunzător cerințelor legale.
5. Al cincilea motiv, întemeiat, pe de o parte, pe încălcarea încrederii de care se bucură actelor de procedură și a articolului 50 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul de procedură al TFP, în măsura în care acesta a considerat la punctul 82 din ordonanță că excepția de nelegalitate invocată de recurent nu a fost susținută de nicio argumentație, contrar prevederilor acestei dispoziții, și era, așadar, vădit inadmisibilă și, pe de altă parte, pe nelegalitatea, pe cale de consecință, a punctelor 54-57 din ordonanța atacată.